

Орфей гледаше тази пъстра публика, натруфена и наконтена, начервена и напарфюмирана, и не знаеше какво да прави. Владетелят му даде знак, и Орфей извади бавно малката си дървена свирка. Всички в залата се усмихнаха като разбраха с какво ще им свири. Шега ли им устройва техният владетел, или тук се крие някакво чудо? Орфей прегледа свирката си, както я преглеждаше там, в планината, духна в дупките, както духаше там, на Орлов камък, когато привечер изливаше мъката и надеждата на сърцето си, сетне нареди внимателно дългите си тънки пръсти и я сложи бавно в ъглеца на устата си. За миг шумът в залата стихна, всички, заковани на местата си, чакаха да видят какво ще стане сега.

И чудото дойде. Изведнаж, в светлините на хилядите свещи, в безбройните отражения на златото и среброто, на скъпоценните камъни, се заплетоха толкова сладки звуци, тъй мили и толкова нови, толкова дълбоки и сърдечни, че всички отмахляха от наслада, с очи разширени и от учудване, и от изненада, и от упоителен екстаз. Нежните и топли тонове, които като че ли извираха като меки нишки, оплитаха всички, галеха сърцата, нашепваха им онова, което беше най-чисто и най-човечно, онова което ги е вълнувало през най-хубавите дни на детството и младостта, откриваха им един нов, непознат свят на висшата хармония, отнасяха ги в далечна, неподозирана страна на бляновете, дето хората бяха братя и дето животът беше радост и възторг, дето блясъкът на утрото и багрите на залеза събуждаха във всички честни души едни и същи пориви за творчество, за съвършенство, за красота . . .

Това беше нова песен, която не само проникваше в най-дълбоките кътчета на сърцата, галеше